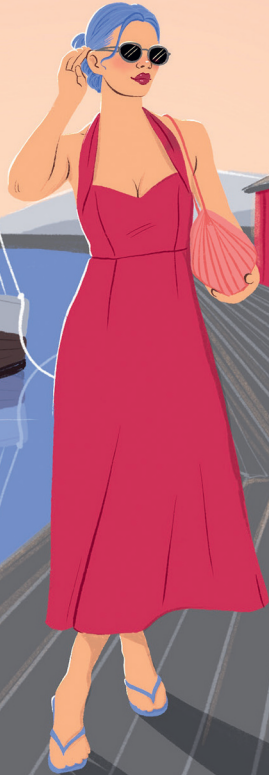

AINO
MARION

Särkynyt
sydän voittaa

Aino Marion

Särkynyt sydän
voittaa

Saga Egmont

Särkynyt sydän voittaa

Kannen kuvitus: Rebecka Porse Schalin
Copyright © 2026 Aino Marion ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727304779

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1. ERÄ

”Marjaana, miksi sä jätit mut?” Seppo huusi katolta. ”Kerro mulle ennen kuin mä hyppään!”

Miehet olivat oikutelleet minulle ennenkin, mutta eivät kertaakaan aiemmin niin pahasti, että hoippuisivat humalassa suolakurkkuja säilövän suulinsa katolla. Olisi kai pitänyt huolestua, mutta jostain syystä en mennyt paniikkiin. En vaikka kukaan muu ei nähnyt meitä keskellä avaraa länsisuomalaista peltomaisemaa. Kukaan ei ollut tulossa auttamaan tätä 37-vuotiasta naista saamaan katolla huojuvaa miesparkaa maan pinnalle, mieluiten elävänä.

”Miksi sä haluat erota, miksi?” hän huusi. ”Marjaana, mitä paha mä olen tehnyt?”

Sitä Suolakurkku-Seppo oli toistellut pitkään. Jo aamuöisissä viesteissään. Silloin olin sysännyt puhelimen vielä tyynyn alle. Mutta kun miehen tuska ei ollut helpottanut aamuun mennessä, minun oli ollut pakko lähteä katsomaan, mistä oli kyse. Olin ajanut Sepon talolle itse, vaikka hermoilin usein vaihteen vaihdon

kanssa. Tällä kertaa olin päässyt perille ilman yhtään turhaa ris-teuspysäytystä.

Miten minä olinkin näin rauhallinen, vaikka Seppo oli hen-genvaarassa? Ehkä outo rauhallisuus johtui siitä, että en edes tun-tenut Seppoa kovin hyvin. Okei, olimme tavanneet muutamia kertoja sen jälkeen, kun olin ostanut häneltä suolakurkkuja kah-vilani leipiin. Harmillisesti minua kymmenen vuotta vanhempi Seppo oli kuitenkin viinaan taipuvainen – minkä todisti yhtäältä se, että hän horjahteli nyt suulinsa päällä. Lisäksi hän oli äkkipi-kainen ja ylidramaattinen – sekin tuli todistettua hänen katolla kikkailullaan. Silti nämä eivät olleet ratkaisevia syitä dumpppauk-selle. Kelpoja syitä sinänsä, mutta lopullisesti veneen oli keikaut-tanut hänen lähettämänsä kuva. Sen Seppo oli lähettänyt edelli-senä päivänä, ollessaan vielä selvinpäin – eikä kyse ollut törpöstä miesjäsenkuvasta. Kuvassa olivat olleet Sepon kasvat, joita koris-tivat tuuheat viikset. Viikset! Olen pahoillani, mutta viikset eivät vain ole minun juttuni. Perusteluja tulee vielä ja useasti tuleekin – vakuuttavia ja ehdottomia – mutta tässä vaiheessa summaan: Ei huulenlämmittäjiä minulle, ehei.

Nähtyäni viikset olin muistanut, että ai niin, olihan Seppo myös äkkipikainen, viinaan taipuvainen ja mitä kaikkea. Lisäksi olin toivonut rinnalleni jo jonkin aikaa pidempiaikaista kump-pania, mutta Sepon innostus minua kohtaan kesti yleensä sen seitsemän ja puoli minuuttia. Ok, ihan kivat seitsemän ja puoli minuuttia, en missään nimessä valittanut, mutta halusin jotain enemmän, jotain suurempaa. Ja ainakin jotain parempaa kuin viinaanmenevän viiksivallun... Sitä paitsi ei ollut ylipäättäen kor-rektia alkaa suhteisiin oman tavarantoimittajansa kanssa. Olin kokeillut sitä ennenkin, ja aina oli mennyt poskelleen. Mutta keh-taisinko pitää pintani nyt humalaisen, itseään säälivän ja suulin

huipulla niailevan miehen edessä? Voisiko julma totuus viiksistä rauhoittaa hänet? Kenties... mutta mitä jos Seppo ajelisi viiksensä ja anelisi uutta mahdollisuutta? Voisinko ottaa vakavasti miestä, joka oli jo kerran koristanut ylähuulensa karvakasoilla? Hänhän voisi kasvattaa ne takaisin milloin tahansa! Niin ja ai niin, voisinko ottaa vakavasti miestä, joka oli uhkaillut hyppäämisellä? Tosiaan, jälkimmäinenkin oli hyvä pointti.

”Marjaana, jonain päivänä sunkin sydän vielä särkyy!” Seppo uhmaili.

Syy rauhallisuudelleni saattoi olla myös tämä: sisimmässäni tiesin jo, mitä tehdä. Kuten rakas serkkuni Ilkka oli neuvonut vuosia sitten: ”Jos pitää auttaa itseään säälivää ihmistä, vetoa turhamaisuuteen.” Ja mikä olikaan paras kehu miehelle? Huusin: ”Mutta Seppo, älä hyppää... Sä olit mun paras rakastajani, hyvänen aika!”

Siihen loppui huojuminen katolla. Yksikään mies ei tee itsemurhaa silloin, kun luulee olevansa paikkakunnan paras panomies. Ei yksikään.

Huusin heti perään, ettei Seppo saanut tuhlata taitojaan kuolemalla. Että minusta ei ollut Sepon tyttöystäväksi, sillä nämä suuret polttavat tunteet olivat minulle liikaa ja hei, miten ihmeessä paikatkaan olisivat kestäneet. Noh, ehkä viimeinen lisäys oli vähän yliampuva, mutta Seppo vaikutti nielevän syötin ja palasi nöyrästi tikapuille. Kun hän alkoi kavuta alas, kuulin selkäni takana auton lähestyvän. Sepon vanhemmat ajoivat pihaan ruosteisella suolakurkkupaketiautollaan. Sepon isä tuijotti poikaansa tuulilasin läpi silmät suurina, mutta äiti astui muitta mutkitta autosta ja ihmetteli naureskellen: ”Ai – onko se kiivennyt taas katolle vai?”

”Näin pääsi öö käymään”, änkytin.

Vanhan viinan haju pöllähti nenääni hieman ennen kuin Seppo tömähti alas. Hän kysyi: ”Pitääkö se paikkansa? Se mitä sä äsken sanoit?”

Tukala tilanne. En halunnut valehdella, mutta nyt oli tärkeintää pitää Seppo tukevasti maan pinnalla. Kysyin: ”Etkö haluaisi varmistaa sitä toisella mielipiteellä?”

Sitten hymyilin, mutta huomasin suuni nykivän. Yhtäkkiä minun oli pakko tarttua jalkoihini, jotka tärisivät nyt kuin olisin ollut ratin takana risteyksessä. Paniikki ja huoli iskivät vasta nyt, kun pahin oli vältetty. Minusta se oli kummallista. Onneksi olin osannut olla rauhallinen oikealla hetkellä, eikä hän ollut hypännyt, onneksi.

Sepon äiti torui poikaansa ja pyysi tätä lopettamaan marttyyrimäiset katolle kiipeilyt, mutta Seppo ei välittänyt, vaan talsi jo kohti jykevää kotitaloaan, joka sijaitsi pihan perällä. Samassa Sepon äiti kääntyi puoleeni ja sanoi: ”Sun ei tarvitse olla huolissasi meidän Sepon toilailuista. Sillä on kato oiva suojelusenkeli, joka ei päästä sitä koskaan tippumaan.”

Vai että suojelusenkeli? Just joo.

”Mutta hei, Marjaana”, minulle huudettiin. Käännyin äänen suuntaan ja näin Sepon kotitalonsa verannalla. ”Kai me nähdään vielä?”

Hän oli taas voimiensa tunnossa siis... Miten väistäisin tämän luodin niin, ettei hän kapuasi uudelleen katolle? Ryhdistäydyin ja sanoin: ”Joku toinen tarvitsee sinua enemmän. Siksi katsos se sun suojelusenkelikin sua suojelee.”

Viimeisen lauseen tempaisin ihan hatusta. Jostain mokoma vain välähti mieleeni. Kävelin autolleni ja starttasin sen. En katsonut koivupuiden varjostamaa pihatietä ajaessani enää taakseni. Taas yksi ongelma hoidettu, hyvä. Minä, Marjaana Kirves, en

antanut pahan olon tarttua, en tuhlaisi elämäni muiden murheisiin.

Olin kääntymässä Harjavallantieltä kotikylääni Papinsaarta kohti, mutta sillä kertaa kytkinjalkani petti ja auto jämähti risteykseen. Autoa uudelleen startatessani minua alkoi ensimmäistä kertaa huolettaa. Minulla oli oma yritys, oli rahaa ja kiva koti, mutta oliko rakkauselämäni tuhoon tuomittu? Oliko se nyt sitten tätä, että räpiköin lyhyestä suhteesta toiseen ja estin humalaisia miehiä hyppelemästä katoilta? Sain auton starttaamaan ennen kuin takanani töötättiin ja käänsin sen heti kotia kohti. Samalla käänsin ajatukseni ikävistä mukaviin. Se oli yksi parhaimpia ominaisuuksiani. Yleensä kyllästyin murehtimiseen jo viiden sekunnin jälkeen. Sen sijaan huvitin mieltäni Sepon äidin horinoilla. Vai että suojelusenkeleitä? Joku uskoi sellaisiin? Hassua tosiaan.

Seuraavana päivänä törmäsin kuitenkin yllätyksekseni SA-MAAN aiheeseen.

Koska aamupäivä oli kaunis, päätin kävellä töihin ja nauttia huh-tikuun tuoksuista. Luonnollisesti tulin töihin täten myöhässä, mutta kyllä alaiseni tiesivät sitä jo odottaakin. Kai pomo sai joskus myöhästellä?

Työpaikkani, Sininen mylläri, oli kahvilan ja ompelimon yhdistelmä, jonka olin perustanut Papinsaaren vanhan pankin tiloihin. Kun astuin sisään, alaiseni ja ystäväni Pinja Mieho havahtui kassan takaa ja vilkaisi seinäkelloa vihjailevasti. Ikään kuin hänen vihjailunsa olisivat tarttuneet tähän kokovuorattuun teflon-naiseen millään lailla. Pinja oli rakkain ystäväni jo yläkouluajoilta asti, ja olin palkannut hänet apulaisekseni joitakin vuosia sitten. Vaikka hän oli viime aikoina kasvattanut itselleen selkärankaa, pidin häntä yhä sööttinä ja säikkynä pikku kissanpentuna.

”Etkö taaskaan muistanut?” Pinja sanoi. ”Tänään on Loviisa-päivä.”

”Loviisa-päivä... Mä unohdin”, harmittelin. Olin saanut viime syksynä idean, joka oli kasvattanut Sinisen myllärin kassavirtaa. Olin löytänyt netistä meedion nimeltä Loviisa, josta oli tullut hetkessä mediasensatio ja Suomen kuuluisin kuolleiden kana-voija. Olihan muija pitänyt saada palkkalistoille houkuttelemaan lisäasiakkaita. Pitkän suostuttelun jälkeen meedio-Loviisa olikin heltynyt pitämään kahdesti kuussa erikoisillan Sinisen myllärin asiakkaille. Me saimme järjestäjinä näkyvyyttä – ja toki pullaa ja kahvia meni noina päivinä tuplasti enemmän. OK konsepti, jonka avulla olimme keränneet mukavasti paperihyvää. Harmillisesti olimme kuitenkin luvanneet auttaa asiakkaita kirjaamalla Loviisan puheet muistiin. Se oli toki oiva lisäpalvelu, josta asiakkaat maksoivat mielellään saadakseen kuunnella Loviisan puheita keskittyneesti. Mutta se oli myös harvinaisen tylsää!

Tai no, alussa oli ollut mielenkiintoista seurata, miten paikkakuntalaisten silmät kostuivat, kun he kuuluivat viestejä rajan takaa. Mutta jos minussa oli jokin valuvika, se oli se, että kyllästyin nopeasti – jopa kuolleiden juttuihin. Aina sitä samaa ”älkää huolehtiko minusta” ja ”näemme vielä” ja plaaplaa. Tein mitä tahansa, jotta Pinja ja toinen apulaiseni Saskia Virtanen hoitaisivat sihteerin työt. Mitä keksisin tällä kertaa? Miten pääsisin vastuusta?

”Pinja, hoitaisitko sä sen tällä kertaa?” kysyin. Samalla vilkuilin asiakkaisiin, jotka ryystivät kahvia ja odottivat jo meedio-tähteä saapuvaksi. Pinja näytti vastentahtoiselta, joten lisäsin heti perään: ”No sitten Saskia?! Ei aleta riitelemään asiakkaiden kuullen.”

”Mutta Saskialla on se pääsykoesysteemi”, Pinja sanoi hiljaisella äänellään.

Kirottua. Olinko antanut toiselle apurilleni vapaapäivän? Nyt oli keksittävä jotakin, jotta Pinja antaisi periksi. Onneksi hän oli huteraa laatua. Toki hän oli kasvanut viime aikoina rohkeammaksi, mutta tiesin mistä naruista vetää. Niinpä päätin kertoa Sepon tempauksesta. Vetosin sääliin. ”Pinja, se oli niin pelottavaa. Suolakurkkutoimittaja olisi voinut kuolla. Mä en saanut unta koko yönä!”

En valehdellut. En ollut aidosti saanut unta suolakurkkumiehen vuoksi, ihan heti ainakaan. Ja niinpä kultainen Pinja meni helppoon. Hän sääli minua ja lupasi toimia kirjurina, tälläkin kertaa. Heh.

Samassa ulko-ovi avautui, ja meedio-Loviisa keikkui sisään värikkäitä huivejaan kohennellen. Asiakkaat hihkuivat kuin suurenkin tähden nähdessään. Olin saanut maistaa Loviisan taitoja kerran itsekin. Hänen mukaansa minua oli tervehtinyt kaksi hahmoa ”äiti- ja isäenergialla”, mutta keskustelu kuolleiden kanssa oli tyssännyt. Nämä Loviisan kuvaamat vanhempani eivät olleet tajunneet edes kuolleina kertoa rakastavansa minua. Ei, he olivat vain tervehtineet. Tosin niin vanhempani olisivat käyttäytyneet eläessäänkin... Tavallaan siis realistinen kokemus. Eniten meediokokemuksessa harmitti kuitenkin se, ettei serkkuni Ilkka ollut tullut moikkaamaan minua. Serkkuni oli ollut suuri tuki, ystävä ja kasvattaja, ja jos Loviisa ei muka ollut nähnyt häntä, olivat hänen kykynsä mielestäni kyseenalaiset. Yksi kerta oli siis riittänyt.

Loviisa ujosteli asiakkaiden uteliaita katseita eikä kehdannut katsoa juuri ketään silmiin. Hän meni jo tottuneesti vanhaan pankkiholviin, jota pidimme yhtäältä kangasvarastonamme, mutta joka näinä Loviisa-iltoina oli oiva, suojattu paikka edesmenneiden tapaamiselle. Holvi lisäsi erikoisiltojen magiaa. Sitä

paitsi asiakkaat halusivat aina nähdä historiallisen kassaholvin muutenkin. Miksen siis hyödyntäisi sitä?

Ensimmäinen Loviisan uhri oli innokas vanhus, joka meni Pinjan kanssa pankkiholviin, kun muut jäivät odottamaan vuoroaan – ja ostamaan hermostuksissaan lisää pullaa. Aika kului hitaasti, liian hitaasti minun makuuni. Sijoittelin kahvilaa koristavia mallinukkeja uusiin asentoihin taltuttaakseni tylsyyttä. Onneksi eräs naapuruston ekaluokkalainen kävi ostamassa pussillisen munkkeja iltapalaksi. Itse asiassa pikkuisen rahat eivät olisi riittäneet, mutta esitin toisin ja ojensin vielä euron vaihtorahaakin. Nappula oli vain liian suloinen. Se virkisti iltaani enemmän kuin mallinukkejen kanssa touhuaminen.

”Täällä on aina jotenkin taianomainen tunnelma, kun Loviisa käy”, yksi vuoroaan odotteleva vanhus sanoi. ”Ihan kuin voisi sattuua mitä tahansa...”

Nyökkäsin asiakkaan horinoille ystävällisesti mutta sitten hymyilin ja pyöräytin salaa silmiäni. Uskoi ken tahtoi.

Kun oli viimeisen meedioasiakkaan vuoro mennä holviin, huomasin silmiäni painuvan kiinni. Kamppailin nukahdusta vastaan ja otin puhelimen käteeni. Suolakurkku-Seppo oli lähettänyt kuvan. Hän kaulaili siinä uuden naisen kanssa, ja kuvatekstissä luki: ”Tänään testiin!” Hän yritti kai vihjailla olevansa taas kunnossa. Ettei tarvinnut olla huolissaan... Hyvä niin, onnea matkaan Seppo! Kuka tiesi, ehkä tuo nainen oli Sepon tuleva elämänkumppani. Milloinhan löytäisin itse varteenotettavan kumppanin? Miksi minun piti aina haksahuttaa viiksekkäisiin ja vinksahaneisiin miehiin? Ja sitten taisin rehellisesti sanottuna nukahtaa.

Nimittäin samassa kaikki hiljeni. Ihan kuin elämäni olisi painettu pauselle. En pystynyt liikkumaan, mutta näin edessäni suuren hahmon. Ainakin kolme metriä pitkän, hyvä kun mahtui

asiakastilaan. Tietenkin se oli vain unta, mutta tämä suuri vihreään pukeutunut naishahmo torui minua. ”Marjaana, ei tosta sun touhusta tule mitään!”

Yritin vastata, mutta suustani purkautui vain yninää ja suuri naishahmo jatkoi painokkaan ivallisesti: ”Etsi J. Kalasuo. Vain sitten voit löytää elämäsi rakkauden ja onnen ja plaaplaaplaa!”

Sitten nainen hävisi edestäni, ja ääni ja liike palasivat maailmaan. Havahduin hereille. Näin hämmentyneen Pinjan kassaholvin ovella silmäilemässä minua. Pyyhin äkkiä kuolaa pois suupielestäni ja naurahdin. ”Taisin nukahtaa. Näin vaan painajaista, ei hätää.”

Pinja palasi holviin, ja minä vakuuttelin itselleni: Unta. Elävää unta, elävintä koskaan näkemääni, mutta unta silti. Eikä se varmasti liittynyt meedioillan magiaan millään tasolla. Ei hätää... Sitten syöksyinkin ulos kahvilasta. Vapisin ja toivoin, etten kohtaisi tuota vihreäpukuista naista enää ikinä.

2. ERÄ

Edesmenneen serkkuni sanoja lainatakseni: ”Kun pelkääät totuutta, kiistä se.” En ollut ainoa, joka noudatti tuota neuvoa. Niin tekivät muutkin ihmiset, kaiken aikaa. Jos kohtasi ikävän totuuden, ei kun valheella eteenpäin. Ja jos jäi valheesta kiinni, sitten piti valehdella isommin! Itsepetoksella selvisi joka kerta. Se oli kuin omena, joka piti lääkärin loitolla: piti vain osua lääkäriä nenään. Kävelin hämmentävän unennäkyni jälkeen Sinisen mylläriin pihalla. Päätin kiistää ja unohtaa kokemani.

Hyräilin 80-luvun popkappaletta – Eurythmicsin ”Sweet Dreamsä” – ja peilasin itseäni Sinisen mylläriin ikkunasta rauhoittuakseni. Se auttoi. Peilikuvani oli melkoinen näky. Olin 37-vuotias, mutta joku olisi voinut veikata nuoremmaksi. Toisaalta olin ylpeä iästäni ja olin tullut ajan kuluessa vain itsevarmemmaksi. Olin värjännyt hiukseni sinisiksi vuosia sitten – se oli osasy sille, että olin antanut vanhan myllyn vieressä seisovalle kahvilalleni nimeksi Sininen mylläri. Huulienikin olivat aika maukkaat, vieläpä ilman täyteaineita ja muita muotitököt-

tejä. Ne olivat parhain ominaisuuteni, vaikka olin kuullut kehuja muutamista muistakin elementeistäni, esimerkiksi kissamaisista, vihreistä silmistäni. Joskus olin harmitellut nasaalista, nuhaisen kuuloista ääntäni, mutta toisaalta oli muutama mies sitä kehu-
nutkin päälläni krohistessaan. Okei, jokunen kilo oli ehkä liikaa, mutta niin kuin serkkuni oli julistanut aikanaan herkässä kasvun iässäni: ”Marjaana... Kaikki miehet täältä ikuisuuteen tykkää muutamasta ylimääräisestä kilosta. Ne vain nuorentaa. Siispä minttusuklaata huuleen!” Niin Ilkka oli neuvonut, ja se huvitti minua yhä. Onneksi elämässäni oli ollut rehvakas serkku, jonka vuoksi en koskaan jäänyt yksin sukujuhlissa, kun muut tölläsivät täydellistä isosiskoani viulunsa varressa. Ja onneksi siskoni asui nykyään Gardajärvellä eikä lähelläkään Satakuntaa... Pointti oli kuitenkin se, että minä olin ylpeä peilikuvastani enkä hävennyt ihailia sitä. Minusta pieni itserakkaus oli ehdottoman tervettä.

Kuului tööttäys. Toinen työntekijäni Saskia Virtanen ajoi rä-
misevän autonsa parkkipaikalle. Neiti Virtanen oli myös kaunis. Pituudeltaan hän oli melkein yhtä lyhyt kuin Pinja, mutta ole-
mukseltaan suurempi kuin kukaan meistä. Mustat silmät roihusi-
vat intohimoisesti, ja hänen voimakas äänensä kantoi kauas. Jos-
kus tuntui, että häneltä ei puuttunut mitään: hänhän oli nuori,
pursui itsevarmuutta ja tuntui osaavan kaiken. Sitä paitsi Saskian
itsevarmuus oli tarttuvaa lajia. Imin Saskiasta voimaa kuin vam-
ppyri! Jo yksistään se oli hyvä syy pitää hänet palkkalistoilla.

Saskialla oli tosin erikoisuutensa. Hän ei esimerkiksi halunnut
meidän puhuvan koskaan miehistä hänen kuultensa. Sen lisäksi
Saskia oli saanut päähänsä, että häntä piti ensisijaisesti nimittää
”neiti Virtaseksi”. Minä en siihen pelleilyyn lähtenyt, kun en ta-
junnut vaatimukselle syytäkään. Jotain feminismisoopaa se oli, en
muistanut mitä. Minulle Saskia oli vain Saskia. Mustat puolipit-

kät hiukset kurissa pannan alla ja tiukka suu valmiina iskemään terävillä mielipiteillä. Saskia oli täyttänyt talvella 19, ja hän vietti välivuotta luonamme Sinisessä myllärissä. Ei, minulla ei periaatteessa ollut varaa hänen palkkaansa, mutta toisaalta en olisi ikinä vaihtanut tuota suloista pikku pirua mihinkään.

”Missä sä olit?” kysyin. ”Miksi sä tulet töihin vasta nyt?”

Saskia pysähtyi eteeni ja tuhahti. ”Öö vapaapäivä? Sä annoit mulle vapaapäivän.”

Ai niin. Unohdin kieltämättä helposti yksityiskohtia. Mutta samassa huomasin myös toisen epäkohdan. ”Mitä sä sitten täällä teet, jos sulla on vapaapäivä?!”

”Tulin kattoon, miten te lupaat pärjääte. Mitä, pitääkö tätä mennä setviin nimismiehelle, häh?”

Virnistin. Saskia yritti esittää aina isompaa kuin olikaan. Mutta tiesin totuuden. Nuori Saskia viihtyi meidän vanhempien kanssa. Joskus tuntui kuin hänellä ei olisi ollut muita ystäviä kuin me kaksi melkein nelikymppistä naista. Kenties hän oli yksinäinen. Ja joskus tuntui, että Pinjakin oli. Siksi kai hänkin tyytyi työhön minun firmassani. Ja minä... Noh, yksinäisyyttä siellä, yksinäisyyttä täällä. Onneksi meillä oli toisemme.

Viimein Saskia lisäsi rauhallisemmin: ”Sain hommat hoidettua ja sitten muistin, että tänään on Loviisa-päivä. Ajattelin tulla varmistamaan, tarvitaanko täällä apua.”

”Homma hoidossa”, vakuutin. ”Viimeinen asiakas on uunissa.”

”Eli Pinja suostui kirjuriksi sun puolesta?” Saskia arvasi. ”Taas kerran?”

”Mitä omia hommia sulla oli tänään?” vaihdoin aihetta. ”Miksi sä halusit vapaapäivän?”

Saskia tuijotti minua epäuskoisena. Ai, olinko unohtanut taas

jotain? Viimein hän huokaisi ja selvitti: ”Mulla oli ne pääsyko-
keet. Ensimmäinen vaihe, etänä? Etkö sä muista?”

”Niin se taidekoulu, niin, niin! Kyllä mä SEN muistin!” va-
kuutin ja kenties jopa uskottavan kuuloisesti. ”Se siellä jossain...
öö... pohjoisessa? Oliko Rovaniemellä?”

”Ihan oikein, onneksi olkoon”, Saskia naurahti ja taputti mi-
nua poskelle. ”Marjaana, sussa on potentiaalia. Sä voit vielä kas-
vaa ja kehittyä – jos kuuntelisit välillä muutakin kuin omaa ään-
täsi.”

Ennen kuin ehdin suutahtaa Saskialle hänen luonnearvios-
taan, Saskia jatkoi rauhallisemmin mutta yhä terävään ja liiankin
intuitiiviseen tyyliinsä: ”Mitä sä muuten täällä ulkona seisoske-
let?”

”Öö... Tarkistin vain, miltä meidän mallinuket näyttää täältä
katsottuna”, väitin.

Onneksi Saskia uskoi hätävalheeni. Hän astui sisälle kahvi-
laan, ja minä uskaltauduin seuraamaan. Päivän viimeinen mee-
diosessio kuului jatkuvan pankkiholvissa. Vilkuilin hermostu-
neena ympärilleni, mutta tajusin olevani hölmö. Mitä minä oi-
kein pelkäsin?

”Onko sattunut jotain?” Saskia tunnusteli. Aivan kuin hän
olis huomannut jonkin olevan hullusti. Punnitsin, olisiko pitänyt
kertoa, mutta päätin olla hiljaa. Sehän oli ollut unta. VAIN unta.
Saskia antoi olla ja keskittyi oleellisempaan: Hän alkoi setviä,
mitkä leivokset voisi pitää myynnissä vielä huomenna ja mitkä
saimme pelastaa omiin suihin! Loviisa-päivän ansiosta vit-
riini oli melko tyhjä. Suolaisia herkkuja ei mennyt hävikkiin,
mutta Saskia otti itselleen vanhaksi taittuneet mustikkaleivokset.
Minä halusin kaksi viimeistä rahkaleivosta. Pinjalle jäi tällä ker-
taa jämat. Työpäivän paras rutiini...

Samassa kassaholvista alkoi kuulua rentoutunutta höpinää. Loviisan viimeinen sessio oli päättynyt onnistuneesti, sillä vartuneempi asiakas astui kahvilan puolelle vapautuneena, kosteita silmäkulmiaan pyyhkien ja leveästi hymyillen. Kaipa se oli jo yksistään hyvä syy mokomille meedioille. Uskoi Loviisan näkyihin tai ei, parhaimmillaan hän toi lohtua asiakkailleen. Mitä pahaa siinä oli? Kalliimpaa lohtu olisi ollut vaikkapa ryystämällä alkoholia. Tosin ihmisen piti olla tarkkaavainen ja skeptinen, kuten serkkukin oli aina sanonut: ”Älä usko mitään ensi näkemältä.” Toisaalta serkku oli myös sanonut: ”Anna kaikkien kukkien kukkia.” Molemmissa neuvoissa oli ehdottomasti puolensa.

Asiakas kiitti erikoisillasta ja kätteli minua kaksin käsin ennen kuin poistui. Niin tohkeissaan hän oli kokemuksestaan. Lopulta papereitaan tasaava Pinja ja väsynyt Loviisa astuivat ulos kassaholvista. Loviisa huokaisi äänekkäästi mutta virkistyi nähdessään Saskian.

”Tarjous on yhä voimassa”, hän hihkaisi Saskialle. ”Jos sä olet valmis kokeilemaan, mä voin kanavoida sinullekin.”

”Saskia, etkö sä ole vielääkään kokeillut tuota touhua?” kysyin hämilläni.

Saskia kainosteli harvoin, mutta tämä oli niitä hetkiä. ”Kiitos Loviisa, mutta ei tänään. Sulla oli jo pitkät sessiot. Joku toinen kerta ehkä...”

Loviisa kiitti Saskiaa hienotunteisuudesta ja myönsi, että kevät oli ollut raskas. Toki Loviisa oli kiitollinen siitä, että hänen sivutyöstään oli tullut meidän avustuksellamme ammattimaisempaa, mutta hän oli vaikuttanut jo jonkin aikaa uupuneelta. ”Mä aion pitää nyt kunnon tauon, ladata akkuja. Eli mut saa seuraavan keran kiinni sitten kesäkuussa. Onko selvä?”

Taivaallisia väliintuloja, kuokkavieraita ja kesäistä rannikkoromantiikkaa

37-vuotias Marjaana Kirves on vaihtanut Helsingin kiireen pikkukylän rauhaan ja perustanut kahvilan. Kaiken kruunaisi kumppani, jota touhukas nainen jaksaisi katsella pidempään kuin seitsemän minuuttia. Ihmissuhderintamalla alkaa tapahtua, kun kahvilassa vierailee meedio.

Marjaana saa näyn, jonka mukaan hänen on etsittävä mies, jonka sukunimi on Kalasuo. Kustavista hän löytääkin komean miehen, mutta asioista mutkistaa tämän iso suku. Löytääkseen sen oikean Marjaanan on soluttauduttava suvun juhliin. Mutta osuuko Amarin nuoli ennen kuin valheilta katkeavat siivet?

Aino Marion tunnetaan humoristisen romanttisista tarinoistaan. *Särkynyt sydän voittaa* on itsenäinen jatko-osa romaanille *Särkynyt sydän ei vanhene*.